

mellemből a rím sírásként tör fel.
Bennem, nehéz szárnyú dal köröz,
nem bízom már senkire örömmel.
Magam előtt nem sunyíthatok.
A sekélyről fájdalmat ne zengjek.
E dalokban más könnye ragyog.
Számon mások sebe, idegen seb.
Béke — s csend e kiáltás körül.
És a csendben felugat a fegyver.
A szó körül vak düh tömörül.
Soha így még nem gyűlött az ember.
Ezért röpül versem nehezen.
Sírás kése a szárnyába vágott.
Ezért oly halálos-bús szemem,
míg nézi e nyers kínú világot.
Nem kellek... Jó... Mások jöjjenek...
Szebb ívű lesz tán a dalok röpte.
De míg gaztettekre könny perereg,
s hullát vetnek a meszesgödörbe,
mindörökre sírok, reszketek.
S ha alacsony ajtónkban halál
lehel rám a vacogó szelekben,
mint a vadnak, kit golyó talál,
megfagy talán sebemen a nyelvem.

IVAN KUPEC⁷

NE JÖJJ FELÉM, BEATRICE

Ne jöjj felém, halott Beatrice,
ne közelíts az én kezemhez,
tenyerem kérges, durva, hihetetlen.
A kénköves poklot érintettem
itt a földön, a lúgos életet. Nem a menny
számára termett, nem éterikus gyönyörökre,
hanem hogy érdes sziklát, durva követ tapintson.
Ezüstös ösvényeket a ködből
az élő szerelem jön felém, ime,
egem és poklom, az élet fája.

⁷ IVAN KUPEC

Lírikus és esszéista. Költői pályája a negyvenes évek elején indult. A felszabadulás után átmenetileg csökkent alkotókedve, s csak 1955-ben jelentkezett verskötetettel. Azok közé tartozik, akik a modern szlovák lírát nem a hangulatfestés vagy a leírás irányában kívánják fejleszteni, hanem a korszerűség útját a gondolatiságban, az intellektuális költészetben keresik. Szlovák irodalmi körökben élénk visszhangot keltett néhány éve megjelent esszékötete, főként a benne közölt Petőfi-tanulmány miatt. (Fordítás: Ne jöjj felém, Beatrice — Bábi Tibor.)